

Arrest

nr. 210 538 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Aleksinac (Servië) en beschikt u over de Servische nationaliteit. Na het overlijden van uw echtgenote eind juli 2017 leende uw zoon S.E. (...) (O.V. X) 1000 euro van M. (...), een rijke dorpeling, om de begrafenis te betalen. Ze spraken af dat er maandelijks een bedrag van 100 euro interest zou bijkomen. De eerste vijf maanden betaalden jullie elke maand 100 euro terug aan M. (...). Hierna was er geen geld meer om hem terug te betalen. Als M. (...) u in het dorp zag riep hij vaak naar u en bedreigde hij u. Ook uw zoon werd door M. (...) bedreigd als ze elkaar tegenkwamen. In juni 2017 werd uw zoon, toen hij naar de winkel ging, door M. (...) en enkele jongens tegengehouden en geslagen. Uw zoon bracht de politie op de hoogte en diende klacht in tegen M. (...). Twee weken later werd uw zoon nogmaals door M. (...) en zijn mannen geslagen, aan het

voetbalveld van het dorp. Uw zoon vertelde u dit toen hij thuiskwam. 15 tot 20 dagen later, in juli 2017, kwam M. (...) met enkele jongens naar uw huis en namen ze al jullie huisraad mee. U deed hiervan geen melding bij de politie gezien de politie eerder al niets had gedaan voor uw zoon. Op 1 of 2 oktober kwamen M. (...) en zijn jongens nogmaals naar uw huis, waar ze de boel kort en klein sloegen. Jullie deden hiervan melding bij de politie die langskwamen en iets noteerden. Jullie besloten het dorp te verlaten en reisden de dag erna naar Nis, naar uw familie. Eind oktober 2017 reisden jullie vanuit Nis naar België, waar jullie op 30 oktober 2017 een asielaanvraag indienden. U wenst niet naar Servië terug te keren uit vrees voor M. (...) en tevens omdat uw kleindochter S. (...) uit huis geplaatst is door de sociale dienst en u schrik heeft dat ook uw kleinzoon S. (...) van jullie afgenomen zal worden. Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw Servisch paspoort, uitgereikt op 14 oktober 2010; uw rijbewijs, uitgereikt op 28 oktober 2013; en uw identiteitskaart, uitgereikt op 16 oktober 2013.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw zoon S.E. (...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op verschillende flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vader, die jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van jullie problemen in Servië ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u dat u 1000 euro van M. (...) leende en dat de afspraak was dat u binnen het jaar 2000 euro had terugbetaald (CGVS I, p. 8-9). Uw vader stelde dat u 1000 euro leende en dat er elke maand 100 euro interest zou bijkomen (CGVS vader, p. 5). U verklaarde verder dat u de eerste maand 200 euro gaf aan M. (...), de tweede maand niets en de derde maand 300 euro (CGVS I, p. 9). Uw vader evenwel stelde dat jullie M. (...) gedurende de vijf eerste maanden elke maand 100 euro gaven (CGVS vader, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat u in juni of juli van 2017- u stelde dat u deze maanden vaak door elkaar haalde (CGVS I, p. 21) – door de mannen van M. (...) werd aangevallen. U benadrukte dat M. (...) hier zelf niet bij was. De eerste keer werd u aangevallen toen u naar de winkel ging. Twee weken later werd u nogmaals aangevallen aan het voetbalveld van het dorp (CGVS I, p. 11-13). Uw vader verklaarde echter dat u werd aangevallen door M. (...) en benadrukte dat het M. (...) zelf was die u sloeg, samen met enkele jongens. Voorts verklaarde uw vader dat u de eerste keer werd aangevallen aan het voetbalveld en de tweede keer toen u naar de winkel ging (CGVS vader, p. 5-6). Uzelf stelde dat u in het jaar tussen het moment dat u het geld had geleend en een jaar later, toen u uw lening niet had afbetaald en u door de mannen van M. (...) tweemaal werd geslagen, M. (...) geregeld tegenkwam in het dorp. U stelde duidelijk dat M. (...) u nooit aansprak over het geld en dat hij nooit agressief was tegenover u. U voegde hier aan toe dat ook uw vader M. (...) geregeld tegenkwam en dat M. (...) uw vader nooit aansprak betreffende de lening (CGVS I, p. 11, 21). Uw vader stelde evenwel dat u geregeld door M. (...) bedreigd werd gedurende dat jaar en dat M. (...) ook vaak tegen uw vader riep als ze elkaar tegenkwamen en ermee dreigde de hele familie te vermoorden als u het geld niet tijdig had terugbetaald. Uw vader voegde hier aan toe dat hij u van deze bedreigingen op de hoogte bracht (CGVS I, vader, p. 8). In eerste instantie verklaarde u dat M. (...) en zijn mannen een maand nadat u door hen geslagen was, naar jullie woning kwamen waar ze al de huisraad meenamen (CGVS I, p. 8). Later tijdens het gehoor stelde u evenwel dat ze begin oktober kwamen en dat ze die dag eerst de huisraad meenamen en vervolgens de boel kort en klein sloegen, op dezelfde dag (CGVS I, p. 11-12, 14, 16). Uw vader stelde dan weer dat ze 15 tot 20 dagen na het laatste incident in juni, dus in juli 2017, naar jullie huis kwamen om de huisraad in beslag te nemen. Begin oktober zouden ze gekomen zijn om het huis kort en klein te slaan (CGVS vader, p. 4, 6, 7). U verklaarde van al de incidenten melding te hebben gedaan bij de politie en over de pv's te beschikken die werden opgesteld na de verschillende klachten. U stelde deze documenten niet in België te hebben maar deze achtergelaten te hebben in jullie huis en niet te weten wat er na jullie vertrek mee was gebeurd (CGVS I, p. 13, 15-16). U vader stelde evenwel dat jullie nooit pv's of andere documenten van de politie kregen betreffende deze zaak (CGVS vader, p. 8).

Voorts dient er gewezen te worden op het door u neergelegde verslag van een gesprek dat in maart 2017 plaatsvond bij de sociale dienst en waaruit blijkt dat de financiële vergoeding die u ontving van de sociale dienst voor de zorgen voor uw dochter S. (...) tijdelijk werd onderbroken gezien u schulden had en uw schulden met deze vergoeding werden afbetaald.

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw problemen met M. (...). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw problemen met M.

(...) kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw zoon S. (...) op school werd lastig gevallen door de zoon van M. (...).

Voorts verklaarde u Servië te hebben verlaten nadat uw dochter S. (...) door de sociale dienst uit huis was geplaatst en u vreesde dat ook uw zoon S. (...) uit huis zou worden geplaatst. U gaf aan dat u niet akkoord was met de plaatsing van uw dochter maar dat de sociale dienst u liet blijken dat gezien uw moeder, die de zorgen van S. (...) steeds op zich had genomen, overleden was en er zodoende geen vrouw meer in huis was, u niet alleen voor uw dochter kon zorgen en dat uw zoon mogelijks ook geplaatst zou worden. Bovendien stelde u te vermoeden dat uw voormalige schoonmoeder uit wraak dat u het haar had verboden uw kinderen te zien, iets te maken had met de plaatsing van uw dochter (CGVS I, p. 4-6; CGVS II, p. 5-7). Er dient evenwel gewezen te worden op het verslag van het gehoor dat plaatsvond bij de sociale dienst dat u neerlegde. Hieruit blijkt dat er op 28 maart 2017 een gesprek plaatsvond tussen een jurist van de sociale dienst en uzelf, waarbij akte werd genomen van uw verklaringen, door u goedgekeurd en ondertekend. Uit die verklaringen blijkt dat u, gezien u zich niet in de mogelijkheid achtte om uw dochter, die zeer intensieve zorgen nodig heeft, in haar dagelijkse zorgen te voorzien, in samenspraak met het medisch personeel van het kinderziekenhuis van Aleksinac besliste om uw dochter te laten opnemen in een instelling waar haar verzorging verzekerd is en dit totdat haar gezondheidssituatie gestabiliseerd is en u opnieuw voor haar zorgen kunt instaan. In hetzelfde document verklaart u samen te werken met de instelling waarin uw dochter geplaatst zal worden en met de sociale dienst van Aleksinac, waarvan u als verzorger van uw dochter maandelijks financiële steun ontving. Gezien de inhoud van dit document, dat een volledig ander beeld geeft betreffende de plaatsing van S. (...), kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw dochter tegen uw zin uit huis geplaatst werd en dat uw schoonmoeder hier iets mee te maken zou hebben gehad uit wraak dat u haar de kinderen niet liet bezoeken. Wat betreft uw vrees dat ook uw zoon S. (...) geplaatst zou kunnen worden door de sociale dienst (volgens u op aandringen van uw schoonmoeder) dient zodoende opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent eveneens alle geloofwaardigheid verliezen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat er tussen de plaatsing van uw dochter en uw vertrek naar België vijf tot zes maanden later, door de sociale dienst nooit met een woord werd gerept over een eventuele plaatsing van S. (...) (CGVS II, p. 9, 10, 12).

Hier kan tot slot aan toegevoegd worden dat dergelijke maatregelen waarbij kinderen door de bevoegde sociale diensten uit huis geplaatst worden behoren tot de soevereine bevoegdheid van staten. Dergelijke maatregelen wijzen op zich niet op een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan hier gewezen worden op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precare economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog gewezen worden op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een

toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de geveesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Aansluitend wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Servië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde documenten wijzen bovenstaande bevindingen geenszins. U paspoort en dat van uw zoon bevestigen immers enkel jullie identiteit en nationaliteit, die hier niet betwist worden. Het document van de sociale dienst van Aleksinac betreffende de plaatsing van S. (...) werd hierboven reeds besproken. Uit de door u neergelegde verklaring ingediend bij de politie blijkt enkel dat de moeder van uw kinderen nooit alimentatie betaalde noch op bezoek kwam. Het document van het arbeidsbureau toont aan dat u in Servië werkzoekende was, meer niet. Wat betreft het medisch attest met vermelding van een litteken op uw aangezicht toegebracht door een vuistslag dient te worden opgemerkt dat dit attest weliswaar de omstandigheden waarin u gewond geraakt zou zijn beschrijft, maar dit is echter louter een weergave van uw verklaringen aan de dokter. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de arts om de waarachtigheid ervan na te gaan en dus kan er ook geen bewijswaarde aan gehecht worden."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen evenmin wijzen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs staven immers enkel uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker wijst er terecht op dat verweerder de bestreden beslissing volledig baseert op de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekers zoon, S.E. Verder verwijst verzoeker uitdrukkelijk naar de motieven zoals deze werden uiteengezet in het verzoekschrift dat door zijn zoon S.E. werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en herneemt hij deze integraal in het onderhavige verzoekschrift.

Verzoeker vraagt op basis hiervan om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Beoordeling van de zaak

Verzoeker is de vader van S.E., wiens beroep bij de RvV gekend is onder het rolnummer 219 335. In de bestreden beslissing wordt op basis van de stukken van het dossier met recht gesteld dat verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde gronden als zijn zoon.

Verzoeker betwist dit niet, verwijst uitdrukkelijk naar de motieven zoals deze werden uiteengezet in het verzoekschrift dat door zijn zoon S.E. werd ingediend bij de RvV en herneemt in zijn verzoekschrift integraal de inhoud van het verzoekschrift van zijn zoon.

Dient echter te worden vastgesteld dat in het kader van het beroep van verzoekers zoon bij beschikking werd vastgesteld dat deze zoon is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. De inhoud van deze beschikking luidt als volgt:

"1. Blijkens de brief van 11 juli 2018 uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken is verzoeker volgens de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) op 12 juni 2018 vrijwillig teruggekeerd naar Belgrado.

2.1. "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;*
- gegronde vrees hebben voor vervolging;*
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;*
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;*
- de "bescherming" van het land van nationaliteit niet kunnen of, "wegens deze vrees", niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*

2.2. "De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...) "

3. De Raad wijst er op dat "zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit" een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst.

Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn vraag de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, noch bij zijn vraag de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek."

In navolging van deze beschikking, werd het door verzoekers zoon ingediende beroep verworpen bij arrest nr. 208 238 van 27 augustus 2018 van de RvV. De inhoud van dit arrest luidt als volgt:

"Geen van de partijen heeft met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking.

De partijen worden derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen."

Aangezien verzoekers zoon kennelijk verzaakte aan de door hem ingeroepen internationale bescherming en door zijn handelswijze duidelijk te kennen gaf dat zijn beweerde problemen, vrees en risico in zijn hoofde geen internationale bescherming (meer) rechtvaardigden, kan verzoeker heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze problemen, deze vrees en dit risico voor hem wel en nog

steeds een nood aan internationale bescherming met zich zouden brengen. Dit geldt nog des te meer nu uit de inhoud van de bestreden beslissing en de stukken van het dossier duidelijk blijkt dat verzoekers zoon en diens kinderen het voornaamste doelwit/slachtoffer zouden hebben gevormd van de aangehaalde problemen en vrees en het aangevoerde risico.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT